

## Det frysta navet

Kom nu vännen, säger jag, och avancerar årstiden  
ännu ett hack genom att vrida om nyckeln. Som  
att mekanismen i vredet stänger ned skogens  
andning, tills kulisserna står nedmonterade  
i väntan på att motståndet ska vakna i bröstet.

Men barnspärren till grinden öppnas - slår igen -  
och dörrvredet till daghemmet skrubbar fram  
vår film, scen för scen, mot eftertexterna.

Än en gång står du bakom fönstret och vinkar när  
jag snabbspolas förbi tegelröda häggmisplar fram  
till öppna-knappen på tåget.

Avskeden står ut som skenande renhjordar mot  
rostiga stålcontainrar -  
allt annat är vaga passager under sönderhackade  
gryningar med halvfärdiga solar; små öar av  
spirande liv i ett annars multnande universum.

Kanske andades jag i takt med löven på marken.

Eller så tecknade jag raka åtgärder förgrenade genom rationella noder.  
Jag vet inte så noga, men upproret är nära -  
då stannar jag tiden, och flyttfåglarnas vila  
i björken stelnar till ett foto av ditt pekande  
finger, där vi går hand i hand genom hösten.

Istället letar jag än en gång febrilt över  
bröstfickorna medan jag rusar till stationen:

efter ögonblick av krokiga stigars närvaro;

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Matsa med Poeter.se id #14586 innehar upphovsrätten